

The American Way

Brett Favre en Cal Ripken, helden van de lange adem

2.633 wedstrijden op rij

Amerikaanse sporten zijn bekend om hun statistieken. En statistieken zorgen voor recordhouders: meeste driepunters voor een linkshandige basketballer, meeste homeruns voor een catcher. Maar je hebt records en records. Sportfans weten welke records er echt toe doen. Welke records het gevolg zijn van unieke, soms bovenmenselijke prestaties. Zoals de honderd punten in één basketbalwedstrijd van Wilt Chamberlain. Of de 27 gewonnen races in één NASCAR-seizoen van Richard Petty. In de veeleisende Noord-Amerikaanse sportleagues wordt niets zo gewaardeerd als duurzaamheidsrecords. Sportieve hoogtepunten van superatleten liggen het in de ogen van sportfans af tegen het doorzettingsvermogen en de passie van atleten die net als zij gewoon 'dag in dag uit' hun ding doen. Vaak zijn dat niet de grootste en meest spectaculaire atleten. De 'consecutive starts streak', de reeks van meeste aaneengesloten optredens in de basisformatie, wordt dan ook gezien als één van de meest aansprekende records. Deze aflevering van The American Way staat stil bij twee van die onverslijtbare recordhelden: Brett Favre en Cal Ripken jr.

Door Pieter Verhoogt

Het leek een normale speeldag in de National Football League (NFL). Op zondag 5 december 2010 speelden de Buffalo Bills hun uitwedstrijd tegen de Minnesota Vikings. Linebacker Arthur Moats deed wat hij altijd deed op zondagmiddag, en waar de Bills hem vorstelijk voor betaalden: het opjagen, hinderen en neerhalen van de quarterback van de tegenstander. Moats speelde een redelijke wedstrijd. Tijdens één van zijn pogingen wist hij de Vikings-quarterback stevig te raken. Zo stevig dat deze zelfs geblesseerd naar de kant moest en niet verder kon spelen. Ook het weekend erna had de Vikings-quarterback nog te veel last van zijn blessure, waardoor hij geen deel uitmaakte van de *starting line-up*. Dat plaatste de tackle van Moats in een heel ander daglicht. Want de Vikings-quarterback was footballicoon Brett Favre en de tackle van Moats bleek een einde te hebben gemaakt aan Favres ongelooflijke recordreeks van opeenvolgende optredens als startende quarterback. Maar liefst 297 wedstrijden op rij voerde Favre zijn teams aan. Een ongekende prestatie als men bedenkt dat een NFL-seizoen 'slechts' zestien wedstrijden omvat en de gemiddelde spelerscarrière in de NFL 3,6 jaar duurt.

Chronische heupaandoening

Het talent van Brett Favre ontwikkelde zich snel. Hij had vier jaar deel uitgemaakt van het team van de universiteit van Southern Mississippi, het enige team dat hem na zijn highschoolperiode een *scholarship* aanbood. De coach wilde Favre inzetten als defensive back, maar Favre wilde koste wat het kost slagen als quarterback. Hij mocht zijn eerste college-seizoen beginnen als zesde reservequarterback, maar wist zich snel op te werken in de pikorde. In de derde wedstrijd van het seizoen mocht hij halverwege de wedstrijd de startende quarterback aflossen. Favre loodste het team vanuit een achterstand naar de

overwinning en had de quarterbackpositie voorgoed in handen.

In 1991, na zijn vierde en laatste college-seizoen, werd Favre bij de jaarlijkse NFL-draft in de tweede ronde (als 33ste overall) gekozen door de Atlanta Falcons. Voor 1,4 miljoen dollar en een tekenbonus van 350.000 dollar zette hij zijn handtekening onder een driejarig contract. De coaches in Atlanta gaven hem echter geen kans. In het hele seizoen kreeg Favre slechts vier *plays* om zich te bewijzen. Vier keer faalde hij. Maar na het seizoen kwam zijn redding. De Green Bay Packers wilden Favre graag overnemen en waren zelfs bereid daarvoor hun keuzerecht in de eerste draft-ronde van 1992 (19de overall) aan de Falcons over te dragen. Ron Wolf, general manager van de Packers en in 1991 nog assistent-GM bij de New York Jets, had een jaar eerder al de intentie om Favre via de *draft* aan te trekken, maar de Falcons, die één beurt eerder mochten kiezen, waren hem toen voor geweest. Favres overgang naar de Packers kwam nog even in gevaar toen bij zijn medische keuring een chronische heupaandoening werd geconstateerd en de artsen een negatief advies uitbrachten. Wolf, overtuigd van de geweldige potentie van Favre, drukte de deal echter door.

Favre werd het gezicht van de Packers en met elke start groeide het respect voor zijn uitzonderlijke prestatie

Contract voor de rest van zijn leven

Favre begon het seizoen 1992 als *back-up* voor quarterback Don Majkowski. Toen deze zich echter in de derde wedstrijd bliesseerde, was het de beurt aan Favre. Een week later, op 20 september 1992, was hij tegen de Pittsburgh Steelers voor het eerst de startende quarterback van de Packers. Zijn succesvolle optreden zorgde ervoor dat hij die positie de volgende zestien seizoenen lang elke wedstrijd zou innemen. En dat terwijl quarterbacks elke wedstrijd, elke aanvallende *play* het centrale doelwit van de tegenstander zijn. Favre kende ook zijn blessures, maar verbeet de pijn en stond er elke wedstrijd

Minnesota Vikings-quarterback Brett Favre moet tijdens de wedstrijd tegen de New York Giants aan de zijlijn blijven. Een week eerder opgelopen blessure maakte in december 2010 een einde aan zijn NFL-record van 297 opeenvolgende wedstrijden als startende quarterback.

weer. Hij werd het gezicht van de Packers en met elke start groeide het respect voor zijn uitzonderlijke prestatie. Op 1 maart 2001 tekende Favre een "contractverlenging voor de rest van zijn leven". Feitelijk ging het om een deal van tien jaar, waarmee Favre ongeveer 100 miljoen dollar rijker werd. In 2003 overleed zijn vader. De dag erna vloog Brett naar zijn team en speelde tegen Oakland één van zijn beste wedstrijden.

Na vele succesvolle seizoenen waarin Favre diverse persoonlijke prijzen won en records vestigde, was 2005 zijn slechtste seizoen ooit. Geruchten deden de ronde dat hij zijn carrière zou gaan beëindigen, maar toch was Favre er ook in 2006 weer bij en opnieuw volgden er records. Zo werd hij de eerste quarterback met meer dan 5.000 succesvolle passes. Bij zijn laatste wedstrijd kreeg Favre van het Packers-publiek een lange staande ovatie als impliciet afscheid, maar ook het jaar daarop was hij terug in uniform. In 2007 brak hij het touchdownpasses-record van de legendarische quarterback Dan Marino én werd hij met zijn 149ste overwinning ook op dat onderdeel recordhouder.

Bestbekeken kabelprogramma ooit

In maart 2008 was het dan echt zo ver. Favre kondigde huilend zijn

afschied aan. Vier maanden later verzocht hij de Packers echter om formele ontbinding van zijn contract, zodat hij in gesprek kon met andere NFL-teams. Na lange en pijnlijke onderhandelingen kreeg Favre zijn zin en vertrok hij naar de New York Jets. Hij startte alle wedstrijden van de Jets, maar werd aan het eind van het seizoen transfervrij verklaard en tekende een contract bij de Minnesota Vikings. Daarvoor was nog wel een schouderoperatie nodig. Favre en de Jets hadden die blessure

The Streak

Hoe ongelooflijk het record van Brett Favre ook is, hij zal altijd in de schaduw staan van Cal Ripken junior. Ripken was een honkballer. Een goede. Een bijzondere. Hij is één van de weinige spelers die tegelijk met zijn broer (Billy) en zijn vader (Cal senior) actief was in de Major League. Voor één team. In 1987 was Cal sr. manager van de Baltimore Orioles, speelde Cal jr. korte stop en was broer Billy de tweede honkman. Ook

gedurende het seizoen verborgen gehouden voor de media en de NFL, wat de club op een boete van 125.000 dollar kwam te staan. In juli 2009 meldde Favre de Vikings dat hij toch definitief niet meer wilde spelen, om daar in augustus weer op terug te komen. Bij aanvang van het seizoen was Favre gewoon weer de startende quarterback. Op 5 oktober 2009 werd hij, door een overwinning op de Green Bay Packers, de enige quarterback die alle 32 ploegen in de NFL had verslagen. De wedstrijd tussen de Vikings en 'zijn' Packers was met 21,8 miljoen kijkers het bestbekeken programma ooit op de Amerikaanse kabeltelevisie.

Ook in het seizoen 2010 was de quarterbackpositie voor Brett Favre. Op 11 oktober vestigde hij twee geweldige records: hij gooide zijn 500ste touchdownpass en overschreed de grens van 70.000 yards terreinwinst. Maar het einde was in zicht. Op 5 december kwamen de Buffalo Bills en Arthur Moats op zijn pad en volgde een nieuwe schouderblessure. Op 13 december 2010 bij de wedstrijd tegen de New York Giants stond, voor het eerst in achttien jaar, de naam Favre niet ingevuld als startende quarterback. Na 297 opeenvolgende wedstrijden was het tijdperk Favre voorbij. Recent, op 17 januari 2011, nam Favre na een ongelooflijke carrière officieel afscheid van de NFL.

opmerkelijk is dat Cal jr. zijn hele carrière maar voor één team speelde: de Orioles. Zeker wanneer je bedenkt dat die carrière maar liefst 21 seizoenen duurde, van 1981 tot 2001.

Toch is dat niet de reden van Ripkens heldendom. Cal 'Iron Man' Ripken staat in het collectieve Amerikaanse sportgeheugen gegrift als de man die het onbreekbaar geacht record van de vroegere New York Yankees-held Lou Gehrig brak: het record van de langste ononderbroken reeks wedstrijden. Vriend en vijand waren het erover eens dat de indrukwekkende wedstrijdenreeks van Gehrig nooit meer zou worden verbeterd. Het moderne honkbal, met z'n veeleisende competitie en gruwelijke reisschema's stelt zulke hoge eisen aan spelers, dat vroeg of laat blessures of vermoeidheid hun tol eisen. Het MLB-seizoen loopt van begin april tot eind september. In die periode van zes maanden speelt elk team 162 (!) reguliere competitiewedstrijden. Dat betekent – op negentien vrije dagen na – elke dag een wedstrijd. In series van drie, steeds in een andere stad, door het hele land.

Vervolg van pag. 19

Tel daarbij de oefenwedstrijden voorafgaand aan het seizoen en een paar rondes play-offs, en het gaat al snel om meer dan 200 wedstrijden per jaar. Met zo'n fysieke en mentale belasting was het geen wonder dat decennialang geen speler ook maar in de buurt kwam van het record van Gehrig.

Tot het begin jaren negentig begon op te vallen dat Ripken jr. bezig was met een wel heel bijzondere reeks. Sinds 30 mei 1982 stond hij elk seizoen, elke dag in de basisopstelling van de Orioles. Verbazing en spanning liepen elk jaar verder op, zeker in 1995, toen bleek dat Ripken op koers lag om aan het eind van het seizoen Gehrig te onttronen. "Did Ripken play today?" was waarschijnlijk de meest gestelde vraag dat jaar. Blessures, ziektes of vormcrises lagen altijd op de loer om 'The Streak' om zeep te helpen. Maar Ripken gaf geen krimp. Bij elke wedstrijd, thuis of uit, kon hij rekenen op luid applaus als zijn naam werd omgeroepen als de startende korte stop van de Orioles. Heel Amerika leefde mee met de man die "gewoon zijn ding deed".

Ovatie van 22 minuten

Op 6 september 1995 was het zo ver. In een uitverkocht

Oriole Park, met zowel president Clinton als vicepresident Gore in het publiek, stond Cal Ripken jr. voor de 2.131^{ste} (!) achtereenvolgende keer in de *starting line-up* van de Orioles. Het moment dat de wedstrijd officieel meetelde voor het record (na 5,5 innings spelen) en Ripken een 22 minuten durende staande ovatie ten deel viel, is door sportfans gekozen als 'Most Memorable Moment in MLB History.' Zelden zal een individuele atleet een indrukwekkender eerbetoon hebben beleefd. Zie http://mlb.mlb.com/video/play.jsp?content_id=3251272.

"Did Ripken play today?" was waarschijnlijk de meest gestelde vraag dat jaar

Ripken zou het record van Gehrig met 502 wedstrijden verbeteren. Op 20 september 1998 de dag van de laatste thuiswedstrijd van het seizoen, besloot Ripken zelf de *streak* te beëindigen. Om een *off-season* vol speculatie te voorkomen verzocht Ripken zijn manager hem ditmaal buiten de *line-up*

te laten. Toen de overige spelers van de Orioles en tegenstander New York Yankees doorkregen dat de naam van Ripken ontbrak op de *line-up*, volgde aan het begin van de wedstrijd een indrukwekkend collectief spelersapplaus voor de man die held werd door 'gewoon' te doen wat hij het liefste deed. Of zoals de bescheiden Ripken het verwoordde: "I am no Superman. I just came to the ballpark each day to play and be a good teammate." In 2007 werd Ripken met een overweldigend aantal stemmen toegevoegd aan de Hall of Fame. Brett Favre wacht ongetwijfeld eenzelfde eerbetoon. ●

Pieter Verhoogt is directeur van sporteconomisch adviesbureau Sport2B (www.sport2b.nl). Hij is tevens gastdocent sporteconomie aan de Hogeschool van Arnhem en Nijmegen.

Met in zijn hand de Commissioner's Historic Achievement Award verlaat Cal Ripken jr. van de Baltimore Orioles het veld tijdens zijn laatste All-Star Game, op 10 juli 2001. Ripken jr. stond maar liefst 2.131 wedstrijden achter elkaar in de *starting line-up* van de Orioles.

FOTO: ANP PHOTO